

razrešenja. Organi regulatornog tela su: Savet regulatora i predsednik Saveta regulatora. Savet je centralni organ koji donosi podzakonske i strateške akte, odlučuje o pravima i obavezama pružalaca medijskih usluga, izriče mere, izdaje dozvole i vrši druge poslove. Predsednik saveta, na drugoj strani, predsedava i rukovodi sednicama Saveta te potpisuje njegove odluke, ali i predstavlja regulatora, odgovara za zakonitost rada agencije i stara se o obezbeđivanju javnosti rada regulatora. Drugim rečima, predsednik Saveta je na jednoj strani onaj koji učešćem u radu Saveta odlučuje, a potom te odluke sprovodi, dakle na jednoj strani je upravni organ, a na drugoj i izvršni. Da bi situacija bila jasnija, neophodno je uporediti ova rešenja sa rešenjima Prednacrt zakona o elektronskim medijima koji je predstavljen u maju 2012. godine, a koji je izradila prva ek-sportska grupa ministarstva podržana od strane misije OEBS. Taj prednacrt je podrazumevao dva odvojena tela, i to Savet i direktora. Za Savet je bio predviđen isti skup ovlašćenja kao i u važećem Zakonu o elektronskim medijima, dok je za direktora bilo predviđeno da odgovara za zakonitost rada, da predstavlja regulatora, ali i da se stara o pravima i obavezama zaposlenih.

Zakon je pored toga, dao značajna nova ovlašćenja regulatoru, a sa druge strane odredio da se na zaposlene u stručnoj službi primenjuju propisi o državnoj upravi. Nezavisni regulatori (poput Regulatora, RATEL-a, Komisije za zaštitu konkurencije) bi trebalo da budu, uslovno rečeno, četvrta grana vlasti, odvojena od iz-vršne, zakonodavne i sudske, sa sopstvenim javnim ovlašćenjima, uz funkcionalnu i finansijsku nezavisnost. Upodobljavanje stručnih lica iz agencije sa „običnim“ državnim službenikom, može samo da dovede do rasipanja kadra ka industriji koja je profitabilnija, a preostali ili novi kadar neće biti u mogućnosti da se bori sa povećanim ovlašćenjima, pa će na udaru biti i kvalitet regulacije i njena nezavisnost.

9.5.1. Sistem izdavanja dozvola.

Zakon o elektronskim medijima zadržava zastareli koncept izdavanja dozvola u odnosu na različite platforme. Zakon predviđa tri vrste ovlašćenja za pružanje medijskih usluga. Prvi je dozvola koja se dobija po sprovedenom javnom konkursu za zemaljsko (*free-to-air*) emitovanje, dozvola za kablovsko i satelitsko emitovanje po znatno uprošćenoj proceduri u odnosu na prethodnu, kao i odobrenje koje je predviđeno za usluge na zahtev.

Već u bliskoj budućnosti će biti evidentno da zakon ne prepoznaje određene platforme, zbog čega će se onemogućiti investicije u ovakvo emitovanje ali će i građani da budu uskraćeni da uživaju u razvoju tehnologije. Zakon nije u potpunosti raskrstio s podelom operatora (onog koji tehnički omogućava pružanje medijske usluge) od samog pružaoca medijske usluge. Eventualna pojava novih tehnologija će stoga praviti probleme regulatoru, koji će morati da traži kreativna rešenja kako bi nove vidove pružanja medijske usluge upodobio zakonskom režimu.

9.5.2. Ograničavanja za operatora mreže za distribuciju medijskog sadržaja.

Vlasnici infrastukture u današnje vreme u velikoj meri utiču na medijsku scenu. Zbog toga se često i dešava vertikalna integracija, to jest pojava da operator istovremeno poseduje jednog ili više pružalaca medijske usluge. Nacrt zakona o elektronskim medijima koji je tokom 2013. godine bio u javnoj raspravi, je propisi-vao zabranu